

POSTANOWIENIE

17 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

na posiedzeniu niejawnym 17 marca 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa F. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T.
przeciwko Z. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej F. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z 23 listopada 2022 r., I AGa 362/21,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powódki na rzecz pozwanej tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego 5400,00 (pięć tysięcy czterysta) zł
z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie
w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie
tygodnia od dnia doręczenia powódce odpisu postanowienia
do dnia zapłaty.**

(A.T.)

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi do rozpoznania podnosząc, że w niniejszej sprawie występują istotne zagadnienia prawne.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, co oznacza, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Chodzi przy tym o problem, którego wyjaśnienie jest konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) i także w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (zob. postanowienia SN: z 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13 i z 3 lutego 2012 r., I UK 271/11 - nie publ.). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (zob. m.in. postanowienia SN: z 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07 i z 9 lutego 2011 r., III SK 41/10 - nie publ.).

Problemy prawne sformułowane przez skarżącą zostały ujęte w pytaniach, czy: (1) art. 458⁵ § 4 zdanie drugie k.p.c. ma zastosowanie w postępowaniu apelacyjnym, (2) faktura VAT *per se* jest dokumentem umożliwiającym rozporządzanie rzeczą oznaczoną co do gatunku, o którym mowa w art. 348 k.c., (3) samo zawarcie z wierzycielem przez dłużnika jako gwaranta umowy, o której mowa w art. 391 k.c., w której zastrzeżono, że osoba trzecia zaciągnie określone

zobowiązanie albo spełni określone świadczenie na rzecz wierzyciela, powoduje zwolnienie dłużnika jako gwaranta ze zobowiązań ciążących na nim na podstawie umowy łączącej go z wierzycielem.

Treść przywołanych wątpliwości oraz ich uzasadnienie nie dostarczają uzasadnionych podstaw do stwierdzenia, że w niniejszej sprawie występują istotne zagadnienia prawne. Należy w szczególności zauważyć, iż pierwsze pytanie jest związane z oddaleniem wniosków dowodowych złożonych przez powódkę i nie uzasadnia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania. Ustawodawca wyraźnie uregulował w art. 398¹³ § 2 k.p.c., iż w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia; ponadto podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów – art. 398³ § 3 k.p.c. W odniesieniu do drugiego problemu należy zauważyć, że wskazywane faktury, jako dokumenty umożliwiające rozporządzanie rzeczą, potwierdzały – zgodnie z ustaleniami faktycznymi Sądu drugiej instancji – jedynie odbiór rzeczy przez pozwaną, a kwestia nabycia ich przez podmiot trzeci, mogłoby mieć wpływ na rozstrzygnięcie, gdyby treść faktur miała wskazywać na nabycie ich przez pozwaną. Odnosząc się z kolei do trzeciego pytania, należy wskazać, iż z okoliczności faktycznych nie wynika, aby pozwana miała zobowiązać się do gwarancji zapłaty należności za kontrahenta powódki. Ocena tych zagadnień przez Sąd Najwyższy nie mogłaby więc w ustalonych okolicznościach przemawiać za innym rozstrzygnięciem sporu; nabywcą towarów powódki był inny podmiot i brak było zobowiązania pozwanej do spełnienia świadczenia za ten podmiot.

Mając powyższe na uwadze, nie można przyjąć, że powołana przez skarżącą przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

(A.T.)

[a.t]